

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE LAATSTE KERST IN CAFE 'WELKOM'

Een volks blijspel in drie bedrijven

door

1880

Rudy Berghs

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3308

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE LAATSTE KERST IN CAFE 'WELKOM'* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY BERGHS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/014
ISBN 978-90-385-13805

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Berghs
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3à7 dames – 6à10 heren – Figurant)

BERT : cafébaas van middelbare leeftijd. Met momenten een brompot en ligt regelmatig overhoop met zijn echtgenote. Diep in zijn binnenste is hij kwaad op zichzelf omdat hij hun enige zoon het huis uitgejaagd heeft. Sindsdien wil hij er niets meer mee te maken hebben. Lijkt een overjaarse hippie te zijn en is duidelijk blijven hangen in de jaren zeventig, maar is in werkelijkheid oerconservatief.

MATHIL : Vrouw van Bert. Eveneens van middelbare leeftijd. Ze vindt van zichzelf dat ze beter verdient dan een ordinair café en droomt van een eigen restaurant. Heeft het haar man nooit vergeven dat hij hun zoon het huis heeft uitgejaagd. Om hoog oplopende ruzies te voorkomen, houdt ze dit meestal voor zich.

WERNER : Zoon van Bert en Mathil. Dertiger. Studeerde voor dokter maar heeft die studies niet afgemaakt. Kon nooit goed opschieten met zijn vader en is na een hoog oplopende ruzie met de noorderzon vertrokken. Heeft verder gestudeerd voor verpleger. Komt met een hoogzwangere vriendin uiteindelijk terug bij zijn ouders aan.

CASSANDRA : Vriendin van Werner. Twintig à dertig jaar. Vriendelijk meisje dat zich overal direct thuis voelt.

JAKKE : Lid van een plaatselijk voetbalclubje. Veertig jaar. Is onlangs zijn werk verloren bij een KMO. Heeft nog geen ander werk gevonden. Drinkt graag een pintje en meer dan een ook.

NELLEKE : Vrouw van Jakke. Ongeveer 10 jaar jonger. Weet van aanpakken en deelt thuis duidelijk de lakens uit. Werkt deeltijds als vroedvrouw.

JORIS : Eveneens lid van het voetbalclubje. Twintiger. Is nog niet getrouwd. Heeft eigenlijk een hemelse schrik van vrouwen en is eigenlijk zeer verlegen. Kan eventueel als homo getypeerd worden. Heeft voldoende talent om het als profvoetballer te maken maar durft zelf geen contact opnemen met een grotere club of voetbalmakelaar.

SOIKE : Postbode van onbepaalde leeftijd. Eeuwige vrijgezel maar wel een vrouwenzot. Flirt graag met Mathil. Verdient meer met werken in 't zwart dan met zijn werk als postbode. Zit niettemin erg op zijn centen en probeert altijd gratis drank te versieren.

LUC : Vijftiger die als arbeider in een fabriek van betonmaterialen stilaan begint uit te zien naar zijn pensioen. Sinds zijn vrouw gestorven is, komt hij minder in het café dan vroeger. Drinkt altijd Geuze.

LANDMETERS 1 + 2 : Hebben beperkte tekst. Kan zowel door een man als een vrouw gespeeld worden.

BOUWVAKKER 1 + 2 : Hebben beperkte tekst. Kan zowel door een man als een vrouw gespeeld worden. Dubbelrol met de landmeters is mogelijk.

PLOEGBAAS : figurant met zeer beperkte tekst. Komt zijn arbeiders uit het café halen.

DECOR

Het café. Achter de toog is een deur naar de privévertrekken. Naast de toog een deur naar de toiletten. Naast de inkomdeur is er een venster waartegen een vergeelde prijslijst hangt. De verdere aankleding kan gebeuren naar eigen goeddunken en mogelijkheden.

KORTE INHOUD

Bert en Mathil baten al geruime tijd het café 'Welkom' uit. Tot grote ergernis van Mathil is Bert in het hippietijdperk blijven hangen. Dit en zijn koppig karakter zorgen voor spanning tussen het koppel. Sedert het algemeen rookverbod is het aantal klanten sterk afgenomen. Enkel de facteur, de spaarders van het reisclubje en enkele voetballers van een nabijgelegen voetbalploeg, komen er nog over de vloer. Mathil zou graag het café omtoveren in een eetcafé maar Bert is hier niet voor te vinden. Als ze hoort dat het voetbalveld mogelijk verkaveld zal worden, wil Mathil haar droom waar maken. Zal ze hierin slagen of blijft haar koppige echtgenoot tegenwerken? En wat moet er dan gebeuren met het geld van de spaarders? Zal er nog wel volk komen als het voetbalveld verdwijnt?

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opengaat, ziet het publiek een café waar duidelijk tot in de late uurtjes aan de toog gehangen is. Op de toog en enkele tafels staan lege en halfvolle bierglazen. Aan de kapstok hangt nog een jas en een sjaal in de kleuren van de plaatselijke voetbalclub. Tegen de toog staan enkele barkrukken. Op één ervan staat een sportzak. Twee vazen die op een tafel staan zijn gevuld met omgekeerde cavaflessen en de bloemen zijn in de gleuven van het tegen de muur hangend spaarkastje gestoken.)

BERT : *(komt vanuit de privévertrekken op, rekt zich geeuwend uit en bekijkt even de ravage)* Amai, dat was lang geleden dat we nog zo laat volk in het café hadden. De mannen waren goed in vorm moet ik zeggen. Maar ja, ze winnen dan ook bijna nooit. Allé, we zullen er eens invliegen want als ons Mathil die stal ziet, dan zit er een vlieg aan de lamp.

MATHIL : *(komt ook uit de privévertrekken)* Wel, wat staat gij daar weer tegen uw eigen te mompelen. *(Bemerkt dan de ravage)* Zeg wat voor een stal is dat hier? Wat hebben die gasten hier nog allemaal uitgespookt nadat ik gaan slapen was?

BERT : Niks speciaal. Gewoon nog wat gedronken.

MATHIL : Gewoon nog wat gedronken! Gezopen zeker. Hoe lang zijn die zatlappen nog blijven hangen? Weer allemaal op de poef gedronken zeker?

BERT : Bijlange niet Mathil. Die hebben alles betaald. Allez, 't is te zeggen...

MATHIL : Gij hebt ook een paar tournékes betaald zeker.

BERT : Hoe weet gij dat?

MATHIL : Dat is nu toch niet moeilijk. Gij doet bijna niet anders dan alles zelf te betalen. En dan verschiet gij ervan dat ge wel veel bier tapt maar weinig geld ontvangt.

BERT : Als ge wilt dat uw café draait dan moet ge af en toe al eens een rondeke betalen.

MATHIL : Af en toe? Gij betaalt meer dan de klanten. En wat voor klanten dan nog. Voetballisten van het zevende knoopsgat die hier komen drinken omdat het bier in hun clublokaal niet koud is. Er zijn er zelfs bij die hier in hun

voetbaltenue durven binnenkomen omdat het in hun kleedkamer te koud is.

BERT : Zijt blij dat die nog komen, anders kregen we bijna geen volk over de vloer. Als we moeten rondkomen met wat uw vriendinnen hier op doen, dan kunnen we den boel sluiten. Die zitten hier een hele namiddag te tetteren achter één tas koffie die gij dan nog niet aanrekent.

MATHIL : Maar die zetten de boel zo niet overhoop gelijk uw schoon maten. En die komen hier zeker niet met hun vuil voeten binnen. *(Bemerkt dan de bloemen in het spaarkasje.)* Bezie dat nu. Wat voor een stal hebben ze er nu weer van gemaakt! De varkens verdorie. Die schoon bloemen die ik op de markt gekocht heb. Wie steekt die daar nu in. En die cavaflessen. Van waar komen die? Wij verkopen dat toch niet? *(Steekt de bloemen terug in de vazen.)*

BERT : De voorzitter had al lang beloofd dat hij hier met cava zou trakteren als ze eens wonnen. En gisteren hebben ze dat dan eindelijk eens gedaan.

MATHIL : Gewonnen? Laat me niet lachen. Niet verloren omdat de ander ploeg forfait gegeven heeft.

BERT : Dat wil zeggen 5-0 en zoiets dat is nog nooit gebeurd. Dan moet dat toch gevierd worden zeker.

MATHIL : Och, met u kunt ge ook niet deftig klappen. Begint die stal hier liever wat op te ruimen. Daar zie, daar heeft er ene zijn sportzak vergeten. Hoe is dat nu toch mogelijk. Maar als die denkt dat ik zijn vuil goed gaan wassen dan is hij aan het verkeerd adres. En als ze hier nog eens met vuil voeten binnen komen dan kunt gij het opkuisen. Hebt ge dat goed verstaan!

BERT : Jaja.

(Om van het gezaag vanaf te zijn zet Bert muziek op. Paranoïd van Black Sabbath en begint headbangend op te ruimen.)

MATHIL : *(Roept)* Zeg, kan dat niet wat stiller? *(Geen reactie bij Bert. Mathil roept nog eens)* Kan dat niet wat stiller? *(Bert reageert nog altijd niet. Mathil zet zelf de installatie af)* Gij met uw jaren 70 muziek altijd. Wanneer gaat gij eens meegaan met uwen tijd en niet langer de hippie uithangen?

JAKKE : *(Komt geeuwend binnen langs koer)* Zeg kan dat niet een klein beetje stiller.

Mijne kop staat op springen.

MATHIL : Zuipt zoveel niet, zat varken.

JAKKE : Ook een goeie morgen.

BERT : (*Verrast*) Jakke, van waar komt gij?

JAKKE : Van de koer tiens. Van waar anders?

BERT : Hebt gij daar heel de nacht op de pot gezeten?

JAKKE : Ja verdomme.

BERT : Waart ge misschien van plan om het wereldrecord wc-zitten te verbreken?

JAKKE : Maar nee, ik moet in slaap gevallen zijn terwijl dat ik... allez ge verstaat me wel.

MATHIL : Ge moet niet vragen hoe zat dat ge waart. Daar moet ge nu toch echt strontzat voor zijn. Zeg, gij hebt de boel daar toch niet ondergekotst of geschetten hé. Want ik ben niet van zin om uw vuiligheid op te kuisen. Als ge dat maar weet.

JAKKE : Nee, nee Mathil, alles is nog proper. Jongens, ik ben geradbraakt. Ik heb barstende koppijn, een stijve nek en een zere rug, om van mijn gat nog te zwijgen.

MATHIL : Wie blijft er nu ook de hele nacht op de wc zitten. Het kan niet zeer genoeg doen. Zuipt zoveel niet dan zult ge dat niet hebben. En nu zou ik willen dat ge het hier afbolt. Dan kan onze Bert met de grove borstel die stal hier uitmesten.

BERT : Mathil, jaagt die mens zo niet af. Ge ziet toch dat die een zware nacht achter de rug heeft. Wilt gij misschien eerst iets drinken Jakke om alles door te spoelen en een beetje te bekomen.

MATHIL : Hier wordt niks doorgespoeld. (*Tegen Bert*) En als gij niet maakt dat ge hier begint op te ruimen dan zal ik u eens doen bekomen.

SOIKE : (*Op, legt krant op de toog*) Een goeie morgen allemaal. Amai Jakke, gij zijt er ook vroeg bij. Gij zijt blijven slapen zeker?

MATHIL : Ja, op de wc pot, de zot.

SOIKE : (*Tegen Mathil*) Hier zie, de schoonste bloem uit de omtrek. Ik begrijp niet waarom uw ouders u niet Rozeke genoemd hebben. Dat past toch veel beter bij zo'n verblindende schoonheid.

BERT : Zeg, zal 't gaan slijmbal.

MATHIL : Soike die weet tenminste dat een vrouw al eens graag een complimentje krijgt. Als ik moet wachten tot ik dat van mijne vent krijg, dan kan ik nog lang wachten.

BERT : Precies of gij geeft mij dikwijls complimenten.

MATHIL : Natuurlijk niet, maar gij verdient er geen, dat is het verschil.

SOIKE : Dat is ook niet tegen mij Bert. Daar gaat ge toch iets moeten aan doen of ze schieten nog onder uw duiven. Nu slaapt de Jakke nog op de wc maar wie weet waar dat hij de volgende keer slaapt.

BERT : Och onnozelaar. Ons Mathil die ziet mij veel te graag.

MATHIL : Ja. Vooral met mijn ogen dicht.

SOIKE : Hebt gij al aan mijn koffietje gedacht 'angel in the morning'?

BERT : Vandaag wordt er niks gedronken Soi, orders van hogerhand.

MATHIL : Wilt gij u eens niet bemoeien en begin op te ruimen. (*Tegen Soike*)
Natuurlijk Soike dat ik voor u koffie gezet heb. Kom maar mee naar achter want ge kunt hier in deze stal toch geen koffie drinken.

(*Mathil en Soike af*)

JAKKE : Ja Bert, gij zijt precies te beklagen. Is dat alle dagen zo?

BERT : Zwijgt stil jong. Nu heeft Mathil zich nog ingehouden omdat gij hier waart. Als ik niet beter wist zou 'k nog gaan denken dat die twee iets met mekaar hebben.

JAKKE : Meent gij dat nu of zijt ge maar aan 't zwanzen?

BERT : Wilt ge geloven dat ik het verdomme zelf niet weet. Ik weet echt niet wat ik er moet van denken. In alle geval, ik zal maar eens verder opruimen want anders gaat het mijn beste dag niet zijn.

NELLEKE : (*Komt het café binnengestoven. Tegen Jakke*) Wel schone meneer, hangt gij hier nu nog altijd aan die toog. Gij zat varken. En ik maar een hele nacht ongerust zijn dat er iets ergs gebeurd is.

JAKKE : Ja maar zoetje...

NELLEKE : Niks te zoetje. Zwijgt maar al, ik wil geen uitleg horen. Zegt toch gewoon dat ge heel de nacht hebt zitten zuipen.

BERT : Ja maar Nelleke, moet hij nu zwijgen of niet? En ja, hij heeft hier heel de nacht

gezeten, maar niet aan de toog. (*Ruimt verder op en begint dan glazen te spoelen*)

NELLEKE : Ah nee, en waar dan wel?

JAKKE : Op de pot begot.

NELLEKE : Oh wat zijn we grappig. En als ik dat niet geloof, dan maakt ge mij iets anders wijs zeker.

JAKKE : Maar dat is echt waar zoetje. Wacht, ge zult me wel geloven als ik mijn achterste laat zien. (*Maakt aanstalten om dit te doen*)

BERT : Laten zien, laten zien!

MATHIL : (*Is ondertussen op gekomen met propere vaatdoeken*) Houdt gij uw broek maar schoon aan. Zeg Nel, pakt die potzitter maar mee naar huis voordat we hier een proces voor openbare zedenschennis aan ons been hebben. (*Terug af*)

NELLEKE : Dat is maar een woord. Allez vooruit zatte patat, pakt uw boeltje bijeen en maakt dat ge thuis zijt. Het zal tijd worden dat ge terug werk vindt, maar ja als ge niet zoekt dan vindt ge natuurlijk ook niks.

JAKKE : Ja maar ik...

NELLEKE : Niks te maren. Of wat denkt ge. Ik ben met een jong ding getrouwd, dan moet die maar fulltime gaan werken! Dat zou je wel willen hé. En gij dan de hele dag op café zitten zeker. Maakt dat ge weg zijt en ziet dat alles gestofzuigd is tegen dat ik van de winkel kom. En als dat gedaan is dan begint ge maar aan de strijk. Of denkt gij soms dat ik alles zal doen terwijl dat gij hier aan de toog hangt.

JAKKE : Strijken? Ikke? Maar zoetje ik heb dat nog nooit gedaan.

NELLEKE : Dan wordt het tijd dat ge dat leert. Het is niet omdat ge geen werk hebt dat ge niet moet helpen in het huishouden.

JAKKE : (*Zucht hoorbaar en laat duidelijk blijken dat het hem niet zint*) Strijken begot. Weet ge nog zoiets?

NELLEKE : En trekt zo geen vieze smoel of ik zal u nog wat plezante werkjes geven.

(*Jakke druipt af. Nelleke zet zich op een barkruk.*)

Als ge daar niet achter zit dan doet die van heel de dag gene klop. En dan dat

drinken altijd. Ik zou d' er iets van krijgen. Vroeger deed hij dat niet, maar sinds dat hij zijn werk is kwijtgeraakt, is hij veel meer beginnen drinken.

BERT : Nu moet ge ook niet overdrijven hé Nelleke. De Jakke heeft toch altijd graag een pintje gedronken. Daarbij na de match moeten die mannen toch terug op krachten komen. En wat is er dan beter dan een glazen boterham.

NELLEKE : Ja, gij zult wel voor uwe winkel klappen. Dat is erg als ge met zo ene zit als ge zelf niet drinkt. Over drinken gesproken, mag ik een koffietje hebben en doet er maar een scheut cognac in.

BERT : (*Roept naar achter*) Mathil, een cognac voor Nelleke met wat koffie in zoals gewoonlijk. Nel, de Jakke kan er toch ook niet aan doen dat de bvba Klus failliet gegaan is. Het is voor die jongen ook niet gemakkelijk.

NELLEKE : Failliet, zozegd failliet ja. De bazen zijn met al het geld naar het buitenland. Ergens in het Oostblok zijn ze onder een andere naam opnieuw begonnen.

BERT : Ja, dan kunt ge nog beter uw job verliezen bij een groot fabriek gelijk de Renault. Dan zorgt de vakbond of de regering er wel stilletjes voor dat iedereen een deftige ontslagpremie krijgt.

MATHIL : (*Brengt de koffie*) Hier zie Nelleke, een lekker bakje troost op kosten van de zaak en laat het smaken meisje.

BERT : Lap, weeral een stap dichterbij het faillissement.

MATHIL : Begint niet te zagen hé Bert. Steekt liever nog wat geld in het spaarkasje. Als patron en voorzitter van het reisclubke moet gij toch het goed voorbeeld geven.

BERT : Wel ja, dat kan er nog wel bij. (*Steekt geld in het spaarkasje.*)

(*Nel volgt zijn voorbeeld.*)

Zeg, waar hangt Soike eigenlijk uit? Zit die nog altijd koffie te drinken in de keuken?

MATHIL : Bijlange niet zotteke. Die is al lang aan zijnen toer begonnen. Die is wel wat vinniger als gij. Maar ja, dat is nu ook niet moeilijk om vinniger te zijn dan gij.

BERT : Soike vinnig? In het afzuipen zeker? Daar is die goed in. Hoelang is dat geleden

dat die hier nog iets betaald heeft. En in 't spaarkasje laat hij ook al niet veel achter. Maar als we dan eens op reis kunnen, dan doet mijnheer precies of hij heeft alles betaald.

MATHIL : Zeg, die jongen heeft maar een klein inkomen als factuur hé.

NELLEKE : Ja maar Tilleke, ergens heeft den Bert toch wel gelijk.

MATHIL : Zeg, zal 't gaan mammezel. Mijne vent heeft nooit gelijk. Ook niet als hij per ongeluk toch eens gelijk zou kunnen hebben.

NELLEKE : Wat doet Soike niet allemaal na zijn uren? En in 't zwart dan nog wel. Dat weet gij toch evengoed als ik. Of denkt gij dat die voor zijn plezier zo vroeg aan zijnen toer begint. (*Kijkt op de klok*) Amai, is dat al zo laat? Dan ben ik er mee weg want anders zit onze Jakke subiet thuis ook nog zonder werk. (*Af*)

BERT : Ik denk dat Nelleke bij momenten afziet met de Jakke.

MATHIL : Gelijk ik met u.

BERT : Ik met u zeker.

(Reactie van Mathil)

Nee mijn boterkoekje, dat was maar voor te lachen, dat weet ge toch wel hé. Kom hier dat ik u eens vastpak want ik denk niet dat ik vandaag al een kus gekregen heb. (*Voegt de daad bij het woord*)

MATHIL : (*Weert hem af*) Och zotteke, subiet komt er iemand binnen.

BERT : En dan, mogen ze misschien niet weten dat ik u nog altijd graag zie? Daarbij, 's zaterdags voor de noen komt er toch bijna nooit volk over de vloer. Vroeger ja, dan kwam de Luc wel eens binnen maar vanaf dat zijn Roza gestorven is, zien we die niet meer.

LUC : (*Komt binnen*) Een goeie morgen allebei.

BERT : Hier zie, de Luc begot. Als ge van de duivel klapt dan ziet ge zijn staart. Een geuzeke zeker, Luc?

LUC : Dat is zeker da Bert. Tegen de griep, keelpijn of een verstopte neus is er niets beter dan een goede geuze.

BERT : Dat werd tijd dat gij nog eens langskomt Luc. Ik had al schrik dat ik met dat bier ging blijven zitten.

LUC : Oei, wordt dat zo weinig gedronken? Nog een geluk dat geuze veel langer goed blijft dan ander bier.

BERT : Ik zei juist tegen ons Mathil dat het al zo lang geleden was dat we u nog gezien hadden en de deur ging open en de Luc kwam binnen.

MATHIL : We begrijpen dat wel zenne Luc, nu dat Roza er niet meer is. Een mens zou voor minder van slag zijn. Maar allez, nu dat onze Bert iemand heeft om tegen te klappen, kan ik naar de winkel gaan. Want als ik dat niet doe, dan komt er geen eten op tafel.

BERT : Dat was van in 't begin zo afgesproken hé boterkoekje. Gij het huishouden en ik het café.

MATHIL : Jaja, 't is al goed. Een uitleg hebt ge toch altijd. (Af)

BERT : (*Heeft ondertussen voor zichzelf ook iets ingeschonken*) En hoe is het nu met de Luc? Zijt ge het alleen zijn al een beetje gewoon?

LUC : Bah neen jong, ik denk niet dat ge dat ooit gewoon wordt, zo alleen tussen vier muren. En 't eigenaardige is dat ik nu meer thuis blijf dan vroeger. Vroeger ging ik al eens aan om van ons Roza haar gezaag af te zijn. Allez, ons Roza dat was een goed vrouwke maar ja, gij weet toch ook hoe dat vrouwen zijn hé.

BERT : Breekt mijn mond niet open. Als die niet kunnen klagen of zagen tegen hun vent dan zijn die niet content. Vrouwen, ge kunt er niet aan uit. (*Korte pijnlijke stilte*) En hoe is op 't werk?

LUC : Zwijgt stil jong. Er zijn weer een koppel nieuw bazen. Zo van die snotneuzen die nog maar juist zonder pamper kunnen maar die gaan mij dan eens zeggen hoe dat ik mijn werk moet doen. Die denken dat ik dat na 35 jaar nog altijd niet weet. Ze hebben nog nooit een vorklift van kortbij gezien en wat ge ermee kunt doen dat weten ze ook alleen maar uit de boekskes. De prullemannen begot.

BERT : Ja jong, dat is de moderne tijd. Vroeger toen kende den baas de stiel nog, maar tegenwoordig. Allemaal managers die veel letters gegeten hebben en alleen nog maar Engels koeterwaals kennen.

LUC : Maar ze kunnen mijn kloten kussen. Achter hun rug doe ik toch mijn goesting. En als hun dat niet aanstaat dan moeten ze mij maar afdanken. Maar dan zou je eens wat zien. Binnen de kortste keren zou dat daar vierkant draaien.

BERT : Maar Luc, het is nu toch niet de moment om zonder werk te vallen. Er zijn al zoveel werklozen.

LUC : Voor wie of voor wat moet ik nog gaan werken? Ons Roza die is er niet meer en ons mannen die verdienen meer als ik. Als het niet was dat ik dat werk zo graag deed, dan zou ik zelf mijn ontslag geven of zo rap mogelijk mijn pensioen aanvragen.

(Twee landmeters komen het café binnen en zetten zich aan een tafeltje. Ze plaatsen hun instrumenten tegen de muur, halen een plan boven en beginnen dit te bestuderen.)

LANDMETER 1 : Patron, twee pintjes alstublieft.

BERT : Uw pensioen aanvragen? Zijt gij daar al oud genoeg voor? Ge weet toch dat het niet meer zo simpel is om met vervroegd pensioen te gaan. Daar heeft de regering wel voor gezorgd.

LUC : De regering! De prullemannen begot. Zelf doen ze gene klop behalve een werkende mens het leven zuur te maken. Heb ik misschien niet lang genoeg gewerkt?

BERT : *(Brengt de bestelling)* Alstublieft heren, dat is dan vier euro.

LANDMETER 2 : *(Betaalt)* Amai, dat is ook genoeg voor twee pintjes in zo'n achteraf cafeetje.

BERT : *(gepikeerd)* Ja zeg, ge zijt niet verplicht van hier iets te komen drinken. Daarbij, als gij er voor kunt zorgen dat er hier meer volk over de vloer komt, dan kan ik mijn prijzen aanpassen. *(Terug naar zijn toog)*

LUC : *(Heeft de landmeters zitten bekijken)* Bert, wat zouden die mannen hier komen doen?

BERT : Hoe kan ik dat nu weten? Ik heb die gasten nog nooit gezien. Ge kunt het altijd eens vragen hé?

LUC : Zeg mannen, ik ga nog een geuzeke pakken. Drinken jullie iets van mij?

LANDMETER 1 : Dat is vriendelijk mijnheer, voor mij nog een pintje.

LANDMETER 2 : Geeft mij maar een cola, anders meet ik nog scheef.

LUC : Ah ja, jullie zijn landmeters zie ik. En wat gaat ge opmeten? *(Dan al lachend)*

Toch het café niet hé mannen.

LANDMETER 2 : Neen, dat voetbalveld hierachter en dat stuk dat daar braak ligt tussen het veld en de bossen daarachter.

BERT : (*Brengt de drank naar de tafel*) Het voetbalveld? Moet dat weg?

LANDMETER 1 : Misschien, dat is nog niet zeker. Ze hebben ons in elk geval gevraagd om het op te meten met het oog op een mogelijke verkaveling.

BERT : Een verkaveling begot.

LANDMETER 2 : Ja, maar dat is nog niet zeker hé. Dat gebeurt regelmatig dat wij metingen moeten doen waar achteraf niets mee gedaan wordt.

LANDMETER 1 : Ja en het is altijd super dringend hé, tot dat het is opgemeten. Dan is er niemand die naar het resultaat vraagt. Plezant is anders als ge in weer en wind staan meten hebt en dat het dan allemaal voor niets geweest is.

LANDMETER 2 : Ja en simpel gaat het niet zijn om op basis van de plannen uit te maken waar dat braakliggend stuk stopt en het bos begint.

BERT : Het voetbalveld misschien verkaveld. Al mijn klanten weg begot.

LUC : Van wie is die grond eigenlijk?

BERT : Die is van de baron maar ja, die is vorig jaar gestorven. Die erfgenamen die hebben natuurlijk geld geroken.

LANDMETER 2 : Ja, hoe zoudt ge nu zelf zijn als ge zo'n lap grond als bouwgrond kunt verkopen. Ik zou ook niet twifelen.

BERT : Zou dat wel bouwgrond zijn? Volgens mij was dat vroeger allemaal bos. Daarmee dat het braakliggend stuk al bijna terug bos geworden is.

LANDMETER 1 : Volgens de plannen op het kadaster is dat altijd bouwgrond geweest, maar is die braak blijven liggen totdat de vorige eigenaar toelating gaf om er een voetbalveld aan te leggen.

LUC : Een baron die een stuk van zijn grond afstaat. Dat hoort ge toch ook niet dikwijls.

BERT : Hij heeft dat niet afgestaan hé Luc. Hij verhuurt dat aan de club, ook al moeten die maar een symbolische euro betalen. Ik heb eens horen zeggen dat hij dat beloofd had, toen hij opkwam met de verkiezingen en toen dat hij burgemeester werd zou hij die belofte gehouden hebben.

LANDMETER 1 : Een politiekeer die zijn beloftes houdt. Zo zijn er niet veel. Enfin, wij

zullen er eens aan beginnen. Nog eens bedankt voor de traktatie en misschien tot nog eens.

(Landmeters af)

BERT : Het voetbalveld misschien verkaveld. Dat zijn de mannen die het café nog recht houden. Als we die niet hadden hé, ik zou niet weten wat we moesten doen.

MATHIL : *(Op met winkelwaar)* Zeg, wat kwamen die landmeters hier eigenlijk doen? Ik had de indruk dat die naar het voetbalveld gingen.

BERT : Ze komen dat opmeten want dat gaat verkaveld worden.

LUC : Dat is niet waar Bert. Ze hebben gezegd dat het misschien verkaveld zal worden. Dat is niet hetzelfde.

BERT : Als ze komen opmeten moogt ge er zeker van zijn dat alles al zo goed als beslist is.

MATHIL : Het is te hopen dat het waar is, dan zijn we eindelijk van die voetballers met hun vuil schoenen en sportzakken verlost.

BERT : Weet ge nog zoiets? Dan zijn we wel bijna al ons klanten kwijt. Dan kunnen we het boeltje hier wel sluiten.

LUC : Ja, dat denk ik nu toch ook Mathil. Allez kom, zegt eens wat mijn schuld is.

BERT : Maar Lucske toch, ik kan u nu toch niet laten betalen.

MATHIL : Ah nee, en waarom niet? Iedereen moet hier betalen.

BERT : Iedereen behalve Soike, Nelleke en al u vriendinnen zeker.

LUC : Ik zit er niets mee in om te betalen. Het is niet omdat ik nu alleen ben dat ik ineens een sukkelaar geworden zijn. Hier is twintig euro en steekt de overschot maar in het spaarkasje. En daarbij, jullie zullen het goed kunnen gebruiken als ge moet sluiten.

MATHIL : Wie spreekt er hier over sluiten! Uitbreiden ja. Eindelijk zal ik mijn droom kunnen waarmaken: Taverne Restaurant Boszicht in plaats van dat ordinair café welkom.

BERT : Nu denk ik toch echt dat gij een slag van de molen gekregen hebt Mathil. Er komen nu bijna nog geen ander klanten dan de voetballers. Waar gaat ge het volk halen om hier te komen eten? Of denkt ge misschien dat die ineens uit de

lucht komen vallen omdat ge de naam verandert.

MATHIL : En die mensen die hier zullen komen wonen, moeten die niet eten misschien? En als de gemeente of de provincie dan de bossen van de baron kan aankopen, dan kan daar een recreatiedomein van gemaakt worden zoals van de Hertberg. En ge gaat mij toch niet vertellen dat er bij Mie Maan geen volk over de vloer komt zeker.

LUC : Ge kunt misschien best eerst afwachten wat er met het voetbalveld gaat gebeuren voor dat ge zotte dingen doet.

MATHIL : Tututut, ge moet het ijzer smeden terwijl het heet is.

BERT : Maar het is nog niet heet, het ligt zelfs nog niet in het vuur. Ik vind dat Luc gelijk heeft.

LUC : Luistert, jullie moeten beslissen wat ge doet. Ik heb alleen mijn gedacht maar gezegd. Ik ben weg. Ah, zeg is het straks soms vergadering van de reiskas?

BERT : Ja, om één uur.

LUC : Dan zal ik nog eens komen. Ik kan toch niet altijd tussen mijn vier muren blijven zitten om tegen mezelf te praten. Tot straks dan. *(Af)*

MATHIL : Nu moogt ge op uw kop gaan staan, maar als het voetbalveld verkaveld wordt, dan maken we van het café een restaurant.

BERT : Ah, ja en wie gaat er koken? Gij misschien?

MATHIL : Hebt gij soms iets aan te merken op mijn kookkunst? Elke vrouw kan toch koken, wat is daar nu aan.

BERT : Ik zeg niet dat gij niet kunt koken. Maar om een eethuis te mogen uitbaten moet ge wel een gediplomeerde kok in dienst hebben.

MATHIL : Wel, dan zal ik zorgen dat ik tegen die tijd een diploma heb. En nu ga ik aan het eten beginnen maar ge zult er moeten content mee zijn dat het zonder diploma wordt klaargemaakt. *(Afn naar privévertrekken)*

BERT : *(Begint het café uit te borstelen)* Een restaurant, waar haalt ze het uit. Wat gaat die verbouwing niet kosten? Die denkt zeker dat ik ergens een ezel heb staan die geld schijt?

SOIKE : *(Op)* Dat wist ik nog niet Bert dat gij een ezel hebt die geld schijt. Dat gij volgens Mathil een ezel bent, dat weet ik al langer. Kom, geeft mij eens rap een druppelke, want het is verdomme koud op de velo. En vorige week was het

precies al lente!

BERT : (*Schenkt jenever in*) Waarom begint gij dan ook zo vroeg aan uwen krantenronde? Ge kunt toch later beginnen ook. Hier zie, dat is dan vijf euro.

SOIKE : Amai zeg, dat is ook de moeite voor zo'n klein beetje. (*Betaalt met tegenzin*)

BERT : Voor al die koffie die ge daar in de keuken al gratis gedronken hebt, is dat nog veel te weinig.

(*Terwijl Bert de tafel van de landmeters afruimt, wil Soike met zijn borrel naar de keuken gaan.*)

(*Bemerkt dit*) Hela, daar blijven gij.

SOIKE : Oei, zo kortaf. Is Mathil er niet?

BERT : Die mag nu niet gestoord worden. Die is aan 't leren koken.

SOIKE : Kan die dat dan nog niet?

BERT : Soms heb ik daar mijn twijfels bij. Maar allez, ik ben nog niet doodgegaan van wat ik te eten krijg.

SOIKE : Zeg Bert, het is de derde zaterdag van de maand. Is het dan vandaag geen vergadering van het spaarkasje?

BERT : Na de middag hé Soike, weet ge dat nu nog altijd niet? En over spaarkasje gesproken: zou het eens geen tijd worden dat gij daar ook eens iets insteekt? Want meestal steekt daar van u nog niet al te veel in.

SOIKE : Heb ik u iets in de weg gelegd misschien? Eerst mag ik niet naar de keuken en nu dit.

BERT : Vanaf nu is dat gedaan met naar de keuken te gaan. Uw plaats is daar aan die kant van den toog.

SOIKE : Maar van Mathil mag ik altijd...

BERT : In 't café ben ik de baas. Dat Mathil zich bemoeit in haar restaurant.

SOIKE : Wat? Heeft die een restaurant?

BERT : Vraagt haar dat zelf en steekt nu iets in dat kasje of ik schrap u van de lijst.

SOIKE : 't Is al goed, zagevent! (*steekt met tegenzin vijf euro in de gleuf.*)

BERT : Ge hebt u toch niet zeer gedaan zeker, gierige pin. Ik heb wel gezien dat ge daar maar vijf euro hebt ingestoken.